

[Clausager.]

Vanskeligheder, som er meget værre end dengang. Men een Ting staaar fast Aar efter Aar, ja, det tager næsten til i Styrke, og det er det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Lovsang over dette Ministerium. Man kan næsten sige, at for hvert Aar der gaar og det bliver mere og mere klart, at Regeringen ikke magter Opgaven, da synger det ærede Medlem højere og mere fuldtonende. En Gang i Midten af Oktober Maaned, omtrent paa Klokkeslæt, foretager det ærede Medlem den aarlige Bekrænsning af Ministeriets ubegribeligt dygtige Medlemmer og den aldeles uforlignelige Statschef — det er saa sikkert som noget. Nu ved jeg godt, at der i Aarets Løb falder ikke saa lidt Ros af til Ministeriet paa forskellig Maade, men sammenligningsvis tør jeg nok sige til det ærede Medlem: „Men den skønneste Krans er dog din, Sankte Hans. . .“. Den er ikke til at konkurrere med, og den er, synes jeg, ogsaa paa sin Plads paa en vis Maade, for den er saa uendelig tiltrængt; det kan nok gøres nødtigt, for Arbejdet taler ikke for sig selv, der skal en Forklaring til.

Det gør mig ondt i en saa alvorlig og vanskelig Tid at skulle sige det, men det er min Hjertensmening, at det er længe, længe siden, vi har haft — ja, vi har maaske aldrig haft en saa uforstaaende og saa ubeslutsom Regering. Den ved ikke Vej frem, og tager den endelig et Skridt, er det vaklende og ubestemt. Hvad der bliver opnaaet til Gavn for Erhvervslivet — og et og andet er der jo opnaaet i disse vanskelige Kriseaar —, er for største Delen afpresset Regeringen, og det bliver derfor ogsaa i mangt og meget et halvgjort Arbejde. Der er kun een Vej, denne Regering træder frit og frivilligt, og det er Understøttelsesvejen; der har den altid en aaben Pung, og der kan selvfølgelig ogsaa siges meget kønt og godt derom; men rent sagligt og erhvervsmæssigt er de fleste vist klar over, at den Vej gaar ikke i Længden. Jeg siger altsaa: Den er uforstaaende, den Regering, vi har, den er ubeslutsom, og vi maa afpresse den de faa gode Ting og de faa Fremskridt, der sker.

Men der er en anden Ting, der ogsaa er i Vejen, og det er det, at naar der endelig er taget en Bestemmelse, saa bliver den ikke saa nær altid ført ud i Livet paa en loyal Maade. Nu er det jo sin Sag, at man kan være uenig om en Ting; men indgaar man en Overenskomst, saa burde et Ord være et Ord — men det er ikke altid, det har været saaledes. Jeg kan pege paa enkelte Tilfælde, hvor Regeringen ikke loyalt har opfyldt

indgaaede Overenskomster. Det ene er ikke af ny Dato. For godt 2 Aar siden, da de 4 store Partier lavede Valutooverenskomsten den 25. Maj 1932 og man blev enig om, at den danske Krone skulde slækkes og vi skulde ned til skandinavisk Kurs, da kom vi det ikke før langt om længe, ganske imod hvad vi havde ventet, og for Resten ogsaa imod, hvad i alt Fald det ene Regeringsparti, de Radikale, havde ventet — det ved jeg positivt. Vi kom ikke, skønt det var lovet i Maj, før hen imod September, umiddelbart op til Landstingsvalget, ned til det Punkt, der var aftalt. Og jeg kan tage et Eksempel af nyere Dato: Vi vedtog i Fjor Rentesænkningen med det Formaal at forberede Konverteringen — og det blev ogsaa udtalt fra denne Plads, at det var Formaalet —, men Konverteringen blev saboteret, og man faldt den i Ryggen i Sommeren 1933 til stor Skade for de fleste, til Gavn for Spekulanterne. Og jeg kan nævne, at da vi ved Overenskomst af Januar 1933 blev enig med Regeringen om at sænke Kroneværdien til 22,50, saa blev det heller ikke loyalt ført ud i Livet, vi har i lange, lange Tider staaet paa 22,40, skønt det var en Aftale, at 22,50 skulde være Svingningstallet. Vi var klar over, at der godt kunde komme Svingninger, lidt under og lidt over, men vi har i det sidste Aars Tid nøje fastholdt Kursen paa 22,40.

Jeg kan ikke forstaa, at man paa saadanne Smaating vil snyde paa Vægten, det synes jeg er for smaaligt. Man giver ikke fuld Vægt, man giver ikke det, man har lovet, man skærer paa Kursen. Og nu kan man sige, at det er noget lidt, det er ikke noget at slaas om. Ja, det er dog nogle Millioner for det danske Landbrug og de danske Eksport erhverv. Jeg har nok hørt den højttærede Finansminister udtale fra denne Talerstol, at han var villig til at arbejde for at gaa til de 22,50, hvis vi vilde love, at vi ikke vilde kræve Forandringer. Ja, men skal man betale for, at et Løfte opfyldes? Staaar man svagere, fordi man opfylder sit eget Løfte? Det har jeg aldrig opdaget; jeg mente tværtimod, man stod stærkere over for Modstandere.

Landbruget er jo ikke godt stillet i disse Tider, hvor Selvforsynings- og Afspærringspolitikken gaar sin Gang over de fleste Lande, og i og for sig kan Regeringen ogsaa godt endelig nu se, at det kniber. Jeg glædede mig over i Forgaars Aftes, eller hvornaar det var, i „Berlingske Tidende“ at læse det Interview med Landbrugsministeren. Ministeren sagde der mange fornuf-tige og gode Ord om Landbruget, f. Eks.